

2.

JÉZUS SZOLGÁLATÁNAK EGY NAPJA

Július 6., szombat délután

Jézus... miután megkezdte szolgálatát, kijelentette: „Nékem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amíg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhat.” (Jn 9:4) Jézus nem menekült a gondoktól és a felelősségtől, mint sok állítólagos követője... A Jézusban megnyilvánuló határozottságot és erőt, jellemének megbízhatóságát és szilárdságát ugyanazzal a neveléssel mi is kifejleszthetjük, amivel Ő tette. Az a kegyelem, amelyet Ő elnyert, a miénk is lehet.

Megváltónk, amíg az emberek között élt, osztozott a szegények sorában. Tapasztalatból ismerte gondjaikat és nehézségeiket, így vigasztalni és bátorítani tudott minden egyszerű munkást. Azok, akik valóban megértették Jézus életének tanítását, sohasem fognak különbséget tenni a társadalmi osztályok között, és sohasem fogják jobban tisztelni a gazdagot az arra érdemesebb szegénynél. – *Jézus élete*, 73. o.

Krisztus kiválasztotta a „balgákat” – akiket a világ tudatlannak és képzetlennek nevezett –, hogy összezavarja a világ bölcseit. A tanítványok nem részesültek rabbinikus oktatásban, de mivel Krisztus volt a példaképük és tanítómesterük, a legmagasabb szintű tanítást kapták, hiszen a mennyei példakép állt előttük. Krisztus a legnemesebb igazságot mutatta be nekik.

Akik vállalják a szolgálatot, azokat Isten szeretné a maga módján felkészíteni. Az evangélium hirdetőinek naponta tanulmányozniuk kell Krisztust, hogy megértsék az üdvösségnek és az emberi lelkek érdekében vállalt halálának titkát... Mindenben engedniük kell magukat formálni, és az ő szent együttérzésével, de ugyanakkor a gonoszsággal szembeni szigorával kell rendelkezniük. – *53. levél*, 1905. február 2.

A Megváltó földi élete a természettel és Istennel való bensőséges kapcsolat élete volt. Ebben a közösségben nyilatkoztatta ki az erővel teljes élet titkát.

Jézus Krisztus lelkiismeretes, szorgalmas munkás volt. Soha emberre nem súlyosodott akkora felelősség, mint rá. Soha senki nem hordott ilyen nehéz terhet: a világ fájdalmának és bűnének súlyát. Soha senki nem fáradozott olyan önemésztő buzgalommal az emberekért, mint Ő. De egészségesen élt. „A hibátlan és szeplőtlen” áldozati bárány (1Pt 1:19) fizikailag és lelkileg is jelképezte Őt. Testben és lélekben példázta, milyen életformát vár el Isten az egész emberiségtől, amely életforma csak a menny törvényei iránti engedelmisséggel valósítható meg.

Jézus arcát figyelve az emberek egy olyan arcot láttak, amelyen az isteni könyörület a nyilvánvaló hatalommal együtt tükröződött. Látszott, hogy lelki légkör veszi körül. Amellett, hogy kedves és szerény volt, rejtett, de teljesen mégsem leplezhető erővel hatott az emberekre. – *A nagy Orvos lábnymán*, 51. o.

Július 7., vasárnap

Földi élete során Krisztus nem kérte a halászoktól, hogy hálóikat és hajóikat elhagyva menjenek a zsidó tanítókhoz, hogy megfelelő képzést szerezzenek az evangélium hirdetése érdekében. A Galileai-tenger partján járva Jézus „láta két testvért, Simont, akit Péternek neveznek, és Andrást, az ő testvérét, amint a tengerbe hálót vetnek vala; mert halászok valának. És monda nékik: Kövessetek engem, és azt mívelem, hogy embereket halásszatok. Azok pedig azonnal otthagyván a hálókat követék Őt. És onnan tovább menve láta más két testvért, Jakobot, a Zebedeus fiát, és Jánost, amannak testvérét, amint a hajóban atyjukkal, Zebedeussal a hálóikat kötözgetik vala; és hívá őket. Azok pedig azonnal otthagyván a hajót és atyjukat követék Őt.” (Mt 4:18–22)

Figyelemreméltó ez a gyors felelet, amely nem tesz fel kérdéseket, és nem vár ígéretet a jutalmazásra vonatkozóan. A meghívás azonban magában foglalta azt is, hogy Krisztus szerint milyeneknek kellene lenniük. Szavaiban kényszerítő erő volt. Nem hangzott el hosszadalmas magyarázat, viszont amit mondott, az vonzerővel hatott rájuk. – *This Day With God*, 41. o.

Akik az élet megszokott útját járják, azokban különleges képességek alakulnak ki. Ha férfiak és nők képesek befogadni az igazság üzenetét, akkor a hallgatóik közül is sokan elfogadják azt. Minden társadalmi osztályhoz tartozók, gazdagok és szegények egyaránt befogadják a jelenvaló igazságot. Némelyek, akiket képzetleneknek tart a világ, elhívást nyernek a szolgálatra. Hasonlóképpen hívta el a Megváltó az alázatos, tanulatlan halászokat is. Elhív embereket az eke szarvától, ahogy elhívta Elizeust, hogy vállalják el azt a szolgálatot, amit rájuk bíz az Úr. Alázattal és csendben kezdenek el dolgozni, olvasva és magyarázva másoknak az Írásokat. Egyszerű erőfeszítéseiket siker fogja koronázni. – *This Day With God*, 115. o.

A galileai halászok alázatos, egyszerű emberek voltak, de Krisztus, a világ Világossága kiválóan fel tudta készíteni őket arra a munkára, amire elhívtak. A Megváltó nem vetette meg a tanulást, hiszen ha Isten iránti szeretet és szolgálatkészség vezérli, akkor az intellektuális tudás áldás lehet az ember számára. Jézus azért hagyta figyelmen kívül korának bölcseit, mert annyira bíztak önmagukban, hogy nem voltak képesek együtt érezni szenvedő embertársaikkal, így nem válhattak a Názáreti munkatársaivá. Elvakultságukban nem akartak Krisztustól tanulni. Jézus azoknak az együttműködését várja el, akik hajlandók kegyelmének csatornáivá válni. [...]

Aki annak idején elhívta a galileai halászokat, ma is embereket hív el a szolgálatra. És ugyanúgy kész kinyilvánítani általunk hatalmát, mint annak idején megtette a tanítványok által. Bármennyire is tökéletlenek, bűnösök lennénk, az Úr megadja a lehetőséget, hogy együtt munkálkodjunk vele, és hogy Krisztus tanítványaivá váljunk. Hív, hogy isteni bölcsességéből tanulva egyesüljünk Krisztussal, és dolgozzunk Isten művében. – *Conflict and Courage*, 282. o.

Július 8., hétfő

Az ördögtől megszállott ember Jézusban megsejtette azt a valakit, aki megszabadíthatja. De amikor meg akarta fogni azt a csodálatos kezét, egy másik akarat visszatartotta, és más szavakat mondott vele.

Iszonyatos volt a sátáni hatalom és saját szabadságvágya közötti küzdelem. A meggyötört ember már-már elvesztette életét az emberi mivoltától megfosztó ellenséggel vívott harcban. De a Megváltó szólt:

szavában erő volt, és megszabadította a foglyot. Az imént még megszállott ember teljesen lehiggadva, fegyelmezetten állt a csodálkozó emberek előtt. [...]

Minden embernek joga van eldönteni, hogy melyik hatalom uralma alá akarja helyezni magát. Senki sem süllyedt olyan mélyre, senki sem olyan aljas, hogy ne találhatna Krisztusnál szabadulásra. A megszállott – imádkozás helyett – csak a Sátán szavait tudta kimondani, de Isten hallotta a szív ki nem mondott esdeklését. Isten egyetlen sóvárgó kiáltást sem hagy figyelmen kívül, ha az esdeklés nem is formálódik szavakká. Nem lesz Sátán martaléka, és gyengeségében nem marad magára senki, aki Istennel szövetségre lép. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 91–93. o.

Ugyanaz a gonosz lélek kísértette Krisztust a pusztában, amely hatalmában tartotta a kapernaumi megszállottat, és irányította a hitetlen zsidókat is. Az utóbbiak esetében azonban a kegyesség látszatát keltette, s be akarta csapni őket a Megváltó elutasításának indítékait illetően. Állapotuk reménytelenebb volt, mint a megszállotté, mert nem érezték, hogy szükségük van Krisztusra, s ezért Sátán erősen hatalmában tarthatta őket. [...]

Krisztus idejében Izrael vezetői és tanítói képtelenek voltak ellenállni Sátán munkájának. Figyelmen kívül hagyták az egyetlen eszközt, mellyel védekezhettek volna a gonosz lelkekkel szemben. Krisztus Isten Igéje segítségével győzte le a gonoszt. Izrael vezetői azt állították, hogy ők hivatottak Isten szavának értelmezésére, de csak hagyományaik fenntartása és ember alkotta előírásaik kikényszerítése céljából tanulmányozták az Igét. Értelmezésük alapján olyan felfogást fejezett ki az Ige, amelyet Isten sohasem írt belé. Misztikus magyarázatuk homályossá tette, amit az Úr világosan kijelentett. Jelentéktelen alaki részleteken vitatkoztak, miközben gyakorlatilag a leglényegesebb igazságokat tagadták meg. Ezzel szétszórták a hitelenség magvait. Isten szavát megfosztották erejétől, és a gonosz lelkek kedvükre munkálkodhattak. – *Jézus élete*, 256–257. o.

Az igazi ismeret Istentől jön, és Istenhez tér vissza. Gyermekei ezt az ismeretet kell, hogy elsajátítsák, és ezt kell, hogy továbbadják másoknak. Aki Isten kegyelme által intellektuális és lelki ajándékokat kapott, miközben növekedik, másokat is magasabb szint eléré-

sére kell, hogy ösztönözzön. A mások érdekében végzett munkát láthatatlan angyalok fogják támogatni. Minél hűségesebben kitartunk a szolgálatban, annál magasztosabb vágy fog fűteni a feddhetetlenség, a szentség és Isten megismerése után. – *Manuscript 108*, 1898. szeptember 1.

Július 9., kedd

A kapernaumi halászháznak betege volt. Péter feleségének édesanyja „hideglelésben feküdt”, és „szólának (Jézusnak) felőle”. Jézus „illeté annak kezét, és elhagyta őt a láz”. Majd felkelt, és szolgált a Megváltónak és tanítványainak (Lk 4:38; Mk 1:3; Mt 8:15).

A hír gyorsan elterjedt. A csoda szombaton történt, de a rabbiktól való félelem miatt a nép nem mert naplemente előtt Jézushoz gyógyulásért menni. Ám utána a házakból, műhelyekből, vásárterekről a város lakossága özönlött a szerény lakóház felé, amely Jézust befogadta. A betegeket hordágyon hozták, mások mankóra támaszkodva vagy barátaik támogatásával támolyogtak a Megváltó elé. [...]

Jézus csak az utolsó szenvedő megsegítése után hagyta abba a munkát. Késő éjszaka volt, amikor a tömeg eltávozott, és csend borult Simon házára. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 29. o.

Krisztus hűségének megvallása a menny választott eszköze, mellyel bemutathatjuk Őt a világnak. Méltányolnunk kell kegyelmét, melyet a hajdani szent emberek által ismertetett meg, de ennél is hatásosabb saját tapasztalatunkról bizonyosságot tenni. Isten tanúi vagyunk, ha isteni erő munkálkodása nyilvánul meg bennünk. Mindenkinek a másokétól különböző élete van, tapasztalatai is eltérőek a többiekétől. Isten azt szeretné, ha saját egyéniségünk jegyeit viselő dicséret szállna föl hozzá. Az ő kegyelme dicsőségének, magasztalásának ilyen értékes elismerése, ha krisztusi élettel párosul, ellenállhatatlan erő jelent a lélekmentő munkában. – *Jézus élete*, 347. o.

Vegyük fel Krisztus igáját, és dolgozzunk úgy, ahogy Ő munkálkodott a veszendő lelkekért. Akik osztoznak szenvedéseiben, részesülni fognak a dicsőségében is. Az apostol mondta: „Isten munkatársai vagyunk.” Ragadjuk meg tehát az ő erejét. Mindazok, akik Krisztus nevéből neveztetnek, váljanak Isten munkatársává! A munka teljes

terhe ne csak a lelkészek vállaira nehezedjék, hanem a gyülekezet minden tagjának fel kell ismernie a munka ráeső részét. [...]

Íme, a Megváltó felhívása népéhez: „Elmenvén e széles világra hirdessétek az evangéliumot minden teremtsnek.” Ó, mennyire elhanyagolták ezt a munkát! Ezért éhezi a veszendő világ az élet kenyerét! Az ember minden lépését bízza Istenre, fogadja el a Szentlélek mennyei utasításait, és induljon el hirdetni a sötétségben élőknak a Megváltó szeretetéről és áldozatáról szóló üzenetet. Közölje velük, hogy nem kell elveszniük, hanem örök életet nyerhetnek. Bárhol is éltek, árásszatok világosságot az emberekre, mutassátok meg az Úr megváltottai számára előkészített utat, hogy ők is azon járhassanak, s így Isten munkatársaivá válhassatok! – *Bible Echo*, 1892. április 15.

Július 10., szerda

Nézd, miként borul térdre Isten Fia imában Atyja előtt! Bár Isten Fia, mégis imával erősíti hitét, és a mennyel való érintkezésből merít erőt, hogy ellenállhasson a gonosznak, és segíthessen az emberek ínségén. Mint idősebb testvérünk, ismeri azok szükségletét, akik gyengeségük ellenére – a bűnnel és kísértésekkel telt világban élve – égnak a vágytól, hogy neki szolgálhassanak. Tudja, hogy azok a követek, akiket szétküld, gyenge és tévelygő emberek; azonban mindenkinek, aki teljesen átadja magát, isteni segítségét ígéri. Példája bizonyítja, hogy a mélységes hitből fakadó komoly és állhatatos könyörgés, valamint művéhez való teljes ragaszkodás és odaadás megszerzi a Szentlélek segítségét minden ember részére a bűnnel vívott harcában.

Isten minden munkást előkészít, aki Krisztus példáját követi, hogy befogadja és felhasználja azt az erőt, melyet Isten megígért egyházának a föld aratásának megérlelésére. Ha az evangélium hírnökei megújítják odaszentelési fogadalmukat, az Úr napról napra újra megajándékozza őket Lelke megelevenítő és megszentelő jelenlétével. – *Az apostolok története*, 56. o.

Mindazoknak, akik Istentől tanulnak, szükségük van egy-egy csendes órára a természettel való kapcsolatra, a saját szívükkel és az Istenrel való bensőséges beszélgetésre. Általuk egy olyan életnek kell megmutatkoznia, amely szokásaiban, életformájában egészen más, mint a világé. Ezért személyes tapasztalatból kell megismerniük Isten aka-

ratát. Személy szerint kell meghallanunk, amint szívünkhöz szól. Amikor minden más zaj elül, és elcsendesülten várunk az Úrra, a lélek ebben a csendben jobban megéri Isten szavát. Ezt mondja: „Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!” (Zsolt 46:11) Így lehet eredményesen felkészülni Isten szolgálatára. Aki a rohanó tömeg közepette és az élet mérhetetlen sok tennivalójának hordozása közben így felüdul, az a világosság és békesség légkörében él. Új erőt kap mind fizikailag, mind szellemileg. Élete jó illatot áraszt, és az a mennyei erő, amelyről bizonyosságot tesz, megéri az emberek szívét. – *A nagy Orvos lábnymán*, 58. o.

Péter és társai korán reggel Jézushoz jöttek azzal, hogy a kapernaumiak már keresik Őt... Meglepve hallgatták Krisztus szavait: „Menjünk a közel való városokba, hogy ott is prédikáljak, mert azért jöttem.” (Mk 1:38)

A Kapernaumot elöntő izgalom azzal a veszéllyel járt, hogy Jézus küldetésének célját szem elől tévesztik. Ő nem elégedett meg annyival, hogy csak mint csodatevő vagy testi betegségek gyógyítója vonja magára a figyelmet. Megváltóként óhajtotta magához vonni az embereket. A nép azt akarta hinni, hogy királyként jött el, földi országot fog alapítani; ezzel szemben Ő a földiekről a lelki dolgok felé szerette volna terelni gondolataikat. Pusztá földi siker csak akadályozta volna munkáját. – *Jézus élete*, 260. o.

Július 11., csütörtök

A leprás – távol állva – elkap néhány szót a Megváltó ajkáról. Látja, amint kezét a betegekre helyezi. Látja a sántákat, bénákat és a különböző betegségekben haldoklókat egészségesen felkelni, dicsőítve Istent a szabadulásért. Hite erőre kap. Egyre közelebb húzódik a Jézust hallgató tömeghez. Elfeledkezik az őt korlátozó rendelkezésekről, az emberek biztonságáról, és arról is, hogy mindenki fél tőle. Csak az a boldog reménység él benne, hogy meggyógyul.

A leprás undorító látványt nyújt. A betegség ijesztő sebeket ejtett rajta. Borzasztó rothadó testére nézni. Amint meglátják, az emberek hanyatt-homlok menekülnek tőle. Rémületükben egymást lökdösik, nehogy hozzájuk érjen. Egyesek megpróbálják Jézustól elzárni, de hiába. Se nem látja, se nem hallja őket. Észre se veszi utálkozó tekin-

tetüket. Csak Isten Fiát látja, csak a haldoklót életre hívó hangot hallja.

Jézushoz furakodva lábához veti magát, és így kiált: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem.” És Jézus válaszol: „Akarom, tisztulj meg!”, és kezét ráhelyezi (Mt 8:2–3).

Abban a pillanatban valami változás történik a leprással. Vére egészséges, idegei érzékenyek, izmai erősek lettek. Bőrének felületén a leprára jellemző természetellenes fehér pikkelyek eltűntek, és teste olyan lett, mint egy kisgyermeké. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 68–69. o.

A tanítványok meg akarták óvni a Mestert attól, hogy hozzáérjen; mert aki leprást érintett, maga is tisztátalan lett. Jézus ráhelyezte kezét a leprásra, de nem fertőződött meg. A leprás pedig megtisztult. Így van ez a bűn poklosságával is, e halálos betegséggel, amelynek gyökerei mélyre nyúlnak. Emberi erővel nem lehet kigyógyulni belőle... Jézus, aki azért jött, hogy az emberek között éljen, nem fertőződött meg. Jelenléte gyógyító erő volt a bűnös számára. Aki lábához esve hittel könyörög: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem”, meghallja a választ: „Akarom, tisztulj meg”.

Egyes esetekben Jézus nem azonnal árasztotta ki a kért áldást a hozzá forduló betegre. De a leprás abban a pillanatban meggyógyult, mihelyt kérte. Lehet, hogy földi áldásokért mondott imánkra késik a válasz, vagy Isten valami mást ad, mint amit kérünk, de nem így van ez akkor, ha bűntől való szabadulásért könyörgünk. Isten ki akar bennünket gyógyítani a bűnből, hogy gyermekeivé formáljon, és képessé tegyen bennünket a szent életre. Krisztus önmagát adta „a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint” (Gal 1:4). „És ez az a bizodalom, amellyel őhöz vagyunk, hogy ha kérünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket: És ha tudjuk, hogy meghallgat bennünket, akármit kérünk, tudjuk, hogy megvannak a kéréseink, amelyeket kértünk tőle.” (1Jn 5:14–15) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 70. o.

Július 12., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „Megtisztíthatsz engem” című fejezet (262–266. o.)